

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΚΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 31 Αὐγούστου 1959 (Π.Ο.Η.) "Ετος ΙΔ'. Ἀριθ. 320 Τιμὴ Φέλλου Δοχ. 1	Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίαι δραχ. 60 Ἐξωτερικῶς: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίαι δολ. 4
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. Γραφεῖα Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 Ἀθῆναι	

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν διαφόρων συνεδρίων μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ἀλλὰ καὶ τῆς παρατηρουμένης προσπάθειας προσεγγίσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἑνώσεως, ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ τονισθῇ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς πλάνης καὶ νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ ἐπὶ τῶν σχέσεων Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων.

Καὶ συνιστᾷ εὐχάριστον διαπίστωσιν τὸ γεγονός αὐτό, ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχει ἰσχυρὸν τὸ βίωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαστάσεως μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παντὸς ἑτέρου δογματικοῦ σχήματος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Ἀλλ' ὅμως γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ὑπὸ τὸν ὄρον Ὁρθοδοξία ἐννοοῦμεν μόνον τὸ σύνολον τῶν δογμάτων, καὶ τῶν ἐν γένει τύπων;

Τὸ ἀποκλειστικὸν καὶ βαρὺ ἐνδιαφέρον εἶναι μόνον νὰ ΠΡΟΣΕΞΩΜΕΝ ΤΗΝ ΤΗΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ καὶ τὴν ξηρὰν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ;

Δηλαδὴ θὰ εἴμεθα ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ἐάν νηστεύσωμεν τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, ἐπειδὴ τὸ λέγει ὁ σχετικὸς κανὼν ἢ ἐάν μὲ δλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας ὁμολογῶμεν τὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ;

Ἐάν ἡ Ὁρθοδοξία συνίστατο εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐφαρμογὴν ὀρισμένων τύπων, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦτο μίᾳ πνευματικῇ πραγματικότητι, ἀφ' ἑαυτῆς ὑπάρχουσα, δὲν θὰ εἶχε οὐσίαν!

Οἱ τύποι, τὰ δόγματα, τὰ σύμβολα, τὰ ἔθιμα εἶναι ἐκφραστικὰ μέσα! Ὅπως τὰς σκέψεις μου καὶ τὰ διανοήματά μου τὰ ἐκφράζω ἢ

διὰ τῶν λέξεων ἢ διὰ τῶν γραμμάτων, οὕτως καὶ μίαν πνευματικὴν πραγματικότητα τὴν ἐκφράζω δι' ἀναλόγων στοιχείων!

Βεβαίως πέραν καὶ ὑπεράνω τῆς ἐκφραστικῆς ἀξίας τῶν τύπων, τῶν δογμάτων κ.τ.λ. δι' αὐτῶν ἐπιτυχάνω μίαν οἰκείωσιν, μίαν πνευματικὴν προσέγγισιν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς πίστεώς μου, πρὸς τὸ ἐπέκεινα τῆς ὕλης καὶ τῶν ὕλικῶν αἰσθήσεων, πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτό, ὅπερ ἄλλωστε συνιστᾷ καὶ τὴν κυρίαν ἀποστολὴν τῶν τύπων τῆς Θρησκείας, δηλαδὴ ἡ οἰκείωσις καὶ ἡ προσέγγισις, χρειάζεται ἔντονος ἐσωτερικὸς βίος, ἰσχυρὰ συναίσθησις τῆς παρουσίας τοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐκφράζεται διὰ τῶν τύπων.

Ρητῶς ὁ Κύριος διεκήρυξε πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καί τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. Δ', 24).

Οἱ τύποι δὲν εἶναι τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Ἀλήθεια· πρὸς αὐτὰ ὁδηγοῦν τὴν θρησκευομένην ψυχὴν.

Τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὑπεράνω καὶ ἐπέκεινα τῶν τύπων.

Τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Ἀλήθεια εἶναι ἡ Οὐσία καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἐάν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποπτευθῇ τὴν παρουσίαν τῆς οὐσίας αὐτῆς καὶ ἐντοπίσῃ τὴν προσοχὴν του μόνον εἰς τοὺς τύπους, τότε ἀσφαλῶς ἐκκλησιαστικῶς καὶ θρησκευτικῶς ἀπέθανεν ὁ τοιοῦτος.

Τότε οἱ τύποι εἶναι τὸ φέρετρον, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τὸν νεκρόν, τὸν ἀνα-

δίδοντα πτωμαίνην!

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν οὐσίαν αὐτὴν, τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθειαν, τότε οἱ τύποι εἶναι ἀπλὰ προσχήματα, ὄχυρά ἐντὸς τῶν ὁποίων κατοχυροῦνται ἡ δολιότης, ἡ ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος!

Εἰς τί θὰ μὲ ὠφελήσῃ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐάν ἐτοιμάζομαι νὰ φονεύσω;

Ἡ ἐκ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης ἀπορρέουσα ἐξουσία τοῦ κληρικοῦ, μεταβάλλει τοῦτον εἰς δυνάστην καὶ ληστήν ψυχῶν, ἐάν δὲν ἔχῃ τὴν καθαρότητα τοῦ Ἀγγέλου!

Ἡ περὶ τοὺς τύπους σπουδὴ εἶναι φαρισαϊσμός! Ἐσέβοντο τὴν Σαββατῖαν ἀργίαν οἱ Φαρισαῖοι· ἐπληροῦντο ὅμως φθόνου καὶ μίσους, ὅταν ὁ Δημιουργὸς καὶ Καθαγιαστής τοῦ Σαββάτου Κύριος προσέφερε πλουσίαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν καλωσύνην τὸ Σάββατον, θεραπεύων καὶ εὐεργετῶν.

Σεβαστοὶ καὶ ἀπαράιτετοι οἱ τύποι· τότε ὁ μὴ ἐκπληροῦν τὴν ἀναγωγικὴν τους ἀποστολήν, ὅταν ἡ θρησκευομένη ψυχὴ εἶναι πεπληρωμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθειαν!

Ἡ διάνοια χειραγωγεῖ τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τύπων· καὶ αὕτη διὰ τοῦ συναισθήματος, τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου, ἀλλοιοῦται καὶ καταυγάζεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθειαν!

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθοδοξία νοεῖται ὡς βίωμα, ὡς «μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον», ὡς ζωὴ!

Δι' αὐτὸν δὲ ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εὐρίσκεται οὔτε πλησίον τοῦ φανατισμοῦ (ὄχι τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος) οὔτε πλησίον τῆς ἀδιαφορίας!

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν διδάσκεται, ἀλλ' οὔτε κλιμακοῦται εἰς ξηρὰ καὶ νεκρὰ σχήματα.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι «ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ὡς ἱστορικὴ πραγματικότητα, καὶ ὡς ἀκατανίκητος ἔλξης, καὶ ὡς ὑπεργήινος ἔρωτος, καὶ ὡς ἀπολύτρωσις, καὶ ὡς φῶς.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐννοοῦμεν Ὁρθοδοξία, ἥς ἡ μὲν ΟΥΣΙΑ εἶναι τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Ἀλήθεια (ἐν τῇ μυστηριακῇ καὶ μεταφυσικῇ ἐννοίᾳ), τὰ δὲ ἀναγωγικὰ διὰ τὴν οἰκειώσιν τῆς μέσης εἶναι οἱ ΤΥΠΟΙ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολέται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.
Ἰωαν. γ 13-17

Λόγος συγκλονιστικὸς, πρωτάκουστος.

Καὶ τὸν λόγον αὐτὸν τὸν ἀκούει ὁ Νικόδημος ἀπὸ τὸ ἅγιον στόμα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Σωτῆρος.

Τοῦ φέρνει εἰς τὴν φαντασία τὴν μεγάλην

μορφήν τοῦ Μωϋσέως, τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς ὀγκολίθους τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἱστορίας. Τὸν χάλκινον ὄφιν καὶ τὴν λύτρωσιν, τὴν πίστιν καὶ τὴν σωτηρίαν.

Τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ κοσμοσωτήριον σχέδιον τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶς ἀφίνει νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ κάποιο σημεῖο τὸ ἀπύθμενο βάθος τῆς ἀγάπης Του εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ κάποια κορυφὴ ν' ἀντικρύσωμε τὸν ὠκεανὸ τῶν χαρίτων ποὺ ἀπέρρευσαν ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τοῦ πόνου καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σωτηρία μας λοιπὸν ὑπῆρξεν ὁ καρπὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θουσίας τοῦ Ἰησοῦ. Μία σωτηρία ποὺ ἡ διάρκειά της εἶναι αἰώνια. Μία σωτηρία ποὺ εἶναι τελεία, πλήρης, μοναδικὴ καὶ ἀνεκτανόλητος. Πουθενὰ ἄλλοι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμπορεῖ νὰ γευθῇ τὸν ὑπέροχον αὐτὸν καρπὸν. Τὰ πάντα ἔχουν τὴν σφραγίδα τῆς ἐφημερότητος, τῆς προσωρινότητος, τῆς ματαιότητος. Ὅ,τι μᾶς ὑπόσχεται σωτηρίαν καὶ εὐτυχίαν εἶναι ἕνας ἐμπαιγμὸς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δίψαν.

Οὔτε πλοῦτη, οὔτε δόξα, οὔτε ἐξουσία εἶναι ἱκαναὶ νὰ χορτάσουν τὸ ὠκεάνειο βάθος τῆς δίψης τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν λύτρωσιν. Εἰς τὸ τέλος ἡ γεῦσις τῆς ματαιότητος μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα.

Ἀλλὰ νὰ ποῦ ὑπάρχει ὁ δρόμος πρὸς αὐτήν. Νὰ τὸ ἑραμὰ Τῆς ἡ ὀπτασία Τῆς, ἡ φωνὴ Τῆς. Ἐρχεται ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς θουσίας. Ἐρχεται ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐξεδηλώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ὡ ἀγία Σωτηρία. Ναί εἶναι αὕτη ποῦ δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον εὐτυχία, λύτρωσιν, μακαριότητα καὶ ἀναγέννησιν.

Μέσα εἰς τὸ κλίμα τῆς ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὡς νὰ ζῇ πρώτη φορά. Καὶ ἀλήθεια. Τὸ μῆνυμα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι Ζωή.

Συγκλονίζει ἡ ἀποκάλυψις αὐτή. Διότι ἀποκαλύπτει ὅτι μακριὰ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ὁ θάνατος, ὁ ἀφανισμός, ἡ ἐξουθένωσις.

Καὶ ὅμως, ὅσον ἀποκαλυπτικὴ καὶ ἀβυσσὰ λέα καὶ ἄν εἶναι ἡ ἀλήθεια αὕτη τόσο πρὸς ἀληθινὸ εἶναι τὸ μῆνυμα τῆς ζωῆς ποῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ λόφου.

Ἀλλωστε ἂν ὁ θάνατος ὁ τελειωτικὸς θάνατος δὲν ἦτο μία ἀδυσώπητος πραγματικότης εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ ἐχρειάζετο ἡ θεία αὐτοθυσία τοῦ Κυρίου

Ἐγινε ὅμως αὐτὸ τὸ φρικτὸ μαρτύριο ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀποσκορακίσῃ, νὰ θανατώσῃ τὸν θάνατον

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐγέννησε τὴν ὑπερτάτη θουσία τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ θουσία τοῦ Γολγοθᾶ ἐγέννησε τὴν Ζωήν. Ὁ ἄνθρωπος ἐσώθη.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅμως ὅτι εἰς τὴν πράξιν τῆς σωτηρίας τοῦ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ λάβῃ καὶ ὁ ἴδιος μέρος. Δὲν σώζεται μοιρολατρικῶς ἀλλὰ μὲ ἐνεργητικὴν συμμετοχὴν καὶ δράσιν

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος

Ἡ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ Εἰς ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Α'

1926! Τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶ-
νος. Τὸ τότε Δ. Σ. ἀποφασίζει νὰ ἐξορμήσῃ εἰς τὰ
περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς!
Ἦρχετο τὸ δωδεκαήμερον, δηλαδὴ αἱ ἑορταὶ ἀπὸ
τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος μέχρι τῶν Θεοφανείων.
Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν ἦτο ὁ Παναγῆς Τσαλ-
δάρης. Ἐπιτυχάνει λοιπὸν τὸ Δ. Σ. ἔγγραφον ἄ-
δειαν, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν ὑ-
πουργῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Θεροσκευμάτων, ὡς ἐπί-
σης τῶν Ἀρχηγείων Χωροφυλακικῆς καὶ Ἀστυνομίας
Πόλεως.

Μεταξὺ τῶν ἐπιλεγέντων χωρίων ἦτο καὶ ἡ Κε-
ρατέα, πρὶν ἀκόμη ἰδρυθῇ ἡ Μονή.

Ἡ ἐντολὴ ἀνετέθη εἰς τὸν Κων)τῖνον Νικολα-
κόπουλον. Οὗτος λοιπὸν μετὰ τὸν ἀείμνηστον Ἰωάν-
νην Σιδέρην καὶ τὴν ἐκ Κερατέας ἀδελφὴν Ἀγγελι-
κὴν Ἀλεξανδροπούλου ἐφθασαν τὸ ἀπόγευμα καὶ
κατέλυσαν εἰς τὴν φιλόξενον οἰκίαν Ἰωάννου Πέ-
τρου.

Ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ λειτουργία εἰς τὸ γραφικὸ
βυζαντινὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἀγίας Τριάδος, δεξιὰ εἰς
τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου. Ἱερεὺς ἦτο ὁ πατὴρ Γρηγό-
ριος ὁ Ρῶσος.

Τὴν παραμονὴν τῆς λειτουργίας ὁ τελάλης τοῦ
χωρίου—τὸ εἰς ὅλους γνωστὸ γραφικὸ ἔμπυχο ρα-
διόφωνο τῆς παρελθούσης γενεᾶς—ἀνήγγειλε μετὰ τὸν
γνωστὸν ρυθμικὸν χρόνον «Ἀὔριο θὰ λειτουργήσῃ ἡ
Ἀγία Τριάδα. Ἀκοῦτε! Ὅποιος θέλει νὰ κοινω-
νῇ, νὰ βαπτίσῃ, χρειάζεται τὸν παπᾶ νὰ πάῃ.
Ἀκοῦτε χωρικοί!».

Μόλις ἄκουσε τὴν εἶδῃσι αὐτὴ ὁ παπᾶ—Δημή-
τρης Μέγκουλης, ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, ἀνησύχησε.
Καλεῖ τότε τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς του, ὅστις
ὑπερθεῖς ὡς ἐνωμοτάρχης καὶ τοῦ λέγει: «Πᾶσι θυ-
σίᾳ νὰ μὴ λειτουργήσουν, διότι ἐγὼ χάθηκα, ἂν αὐ-
τοὶ ἐπιτύχουν». Τότε τὸ παράρημα Κερατέας εἶχε
περίπου 400 μέλη.

Τὴν ἄλλῃ μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ, ἤρχισε ἡ ἀκολου-
θία τοῦ ὁρθρου καὶ ἡ προσέλευσις πολλῶν χωρικῶν.
Τὴν γαλήνην τοῦ ἱεροῦ χώρου διαταράσσει ἡ ἐμφά-
νισις 4 ἀνθρωπομόρφων θηρίων, ἐνὸς ἐνωμοτάρχου
καὶ 3 χωροφυλάκων, οἵτινες ἀσεβέστατα εἰσῆλθον
εἰς τὸν Ναόν.

Ὁ ἕνας, ἐπιχειρεῖ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ, νὰ
κατεβάσῃ ἀπὸ τὸ στασίδι τὸν κ. Κων. Νικολακόπου-
λον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀείμνηστος Ἰωάν. Σιδέρης

τοῦ ἰδίου.

Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον εἶ-
ναι ἡ πόλῃ τῆς σωτηρίας. Χθές, σήμερον καὶ
μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος θὰ μᾶς καλεῖ εἰς
τὴν μοναδικὴν καὶ ἀληθινὴν εὐτυχίαν. Ἡ φω-
νὴ Του ἐπαναλαμβάνει σταθερῶς: δεῦτε πρὸς
με πάντες.

ἐπιδεικνύει τὴν γραπτὴν ἄδειαν εἰς τὸν ἐνωμοτάρ-
χην, ὅστις ὅμως ἱταμώτατα ἀπήντησε: «ἐγὼ δὲν
ἀναγνωρίζω καμμία ἄδεια» καὶ μπαίνει ἑξαλλος εἰς
τὸν Ναόν, ὅπου μετὰ τὸν βούρδουλα ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ
τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

Πρῶτον τοῦ θύμα ὑπῆρξε μία σοβαρὰ νοικοκυρά,
θεῖα τοῦ πατρὸς Ἀνεμποδιατοῦ, ὀνόματι Μπότση.
Ἀμέσως ἐπενέβη ὁ Χρῆστος Μπότσης, ὅστις παρ'
ὀλίγον θὰ ἔθαβε ζωντανὸν τὸν ἐνωμοτάρχην διὰ τὸ
θράσος του, ἐὰν δὲν ἐβγαίνει ἔξω.

Τὴν θρασυτέραν ὅμως ἐκδήλωσιν ἐνήργησαν κα-
τὰ τοῦ λοιτο γροῦντος ἐφημερίου, τὴν ὥραν, ποῦ
εἰς τὴν ὥραϊαν Πύλιν ἀνεγίνωσκε τὸ Ἱερὸν Εὐαγ-
γέλιον.

Εἰς αὐτῶν μαινόμενος καὶ ἀσεβῶς ἐπιτίθεται
κατ' αὐτοῦ κλείει βιαίως τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ τὴν φρά-
σιν «κλεῖστο βρὲ κερατόπαπα τὸ Εὐαγγέλιον». Ὁ
ἱερεὺς μετὰ ψυχραιμία εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βή-
ματος, ἀφίνει ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης τὸ Εὐαγγέ-
λιον καὶ παραλαμβάνει τὸν Τίμιον Σταυρόν· ἐξελ-
θὼν δὲ πάλιν ἐπὶ τῆς Ὁραίας Πύλης λέγει εἰς ἐ-
πήκουον πάντων «Νὰ τοὺς δέσετε· αὐτοὶ εἶναι δαι-
μονισμένοι».

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὡς διὰ θαύματος καὶ
ἀνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας, ὅλοι οἱ χωροφύλακες μετὰ τὸν
ἐπὶ κεφαλῆς ἐνωμοτάρχην ἤρχισαν νὰ κλαίειν σάν
μωρὰ παιδιὰ. Τί εἶχε γίνῃ;

Εἶχε ὁμιλήσῃ ὁ ἄγρυπνος κατήγορος τῶν κα-
κῶν πράξεών τους, ἡ Συνείδησις!

Οὕτως ἐτελείωσε μετὰ κάθε μεγαλοπρέπειαν ἡ Ἱε-
ρὰ Λειτουργία, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἄλλη μάχη.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Δράμα — Αὔγουστος 1959.

Μετὰ πάσης θεροσκευτικῆς λαμπρότητος καὶ σε-
μνοπρεπείας ἐωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμή-
σεως τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν
Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας λειτουργοῦντος τοῦ Αἰ-
δεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Μιχ. Ν. Σαββοπούλου. Ἐξ
ὅλων τῶν σημείων τοῦ νομοῦ συνέφευκαν πλῆθος
προσκυνητῶν ἐξαίρετως δὲ ἐκ τοῦ Παριῶτος Ἀγ. Ἀ-
θανασίου. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Ἀγιον Εὐχέλαιον,
Παράκλησις καὶ Μέγας Ἑσπερινός. Τὴν ἐπομένην
Θεία Λειτουργία, Ἀγιοκλασία, κήρυγμα καὶ Λιτα-
νεῖα ἐντὸς τοῦ μεγάλου αὐλογύρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα εἰς τοὺς προσκυ-
νητάς. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς 15θήμερου νηστείας
τῆς Παναγίας ὑπὸ τοῦ Ἱερέως μας ἐξυπηρετήθησαν
καὶ τὰ παραρτήματα τὰ μὴ ἔχοντα Ἱερέα, Ἀγίου
Ἀθανασίου, Κομοιτῆς, Σάνθης καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινό-
της Καβάλας δι' ὀλονυκτίου ἀγρυπνίας κατὰ τὴν πα-
ραμονὴν τῆς Παναγίας. Μετὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Πα-
ναγίας ἐξυπηρετήθη καὶ τὸ Παρ)μα Ποταμιάς—Θά-
σον. Τὴν Κυριακὴν τῆς 17ης Αὐγούστου εἰς τὸ τέ-
λος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγένετο ἐπιμνημόσυτος
δέησις ὑπὲρ τῶν φονευθέντων Ἑλλήνων κατὰ τὴν
διάρκειαν τοῦ ξενοκινήτου Κομμουνιστοσυμμοριτι-
σμοῦ 1946—1949, ὁμίλησε σχετικῶς ὁ Ἐφημέριός
μας πατὴρ Μιχαήλ.

Μορφές τοῦ Ἑνους;

ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

(24 Αὐγούστου 1779)

Μεγίστοι θεουργεῖτε τῆς Ἑλληνίδος

«Ὅλα τὰ σκίαζ' ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκων» ἢ «σκλαβιά»
(Ἑθνικός Ὕμνος)

Μὲ τὸν στίχον αὐτὸν ὁ Ἑθνικός μας ποιητὴς ἐκφράζει παραστατικώτατα τὴν θλίβερὰν καὶ ἀπαισιάν κατάστασιν, ποὺ ἐπεκράτει εἰς τὸν ἑλληνισμόν, μετὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ πράγματι! σκότος βαθὺ καὶ ψηλαφητόν, σκότος φοβερόν καὶ ἐπικίνδυνον, σκότος ὑπὸ τὸ ὁποῖον κάθε πλάνη καὶ δεισιδαιμονία ἐπεκράτουν, σκότος καὶ μόνον σκότος ἐπεκράτει καὶ ἐκυριάρχει εἰς Ἑλλάδα!

Τὸ σκότος αὐτὸ ἐπόμενον ἦτο νὰ ὀδηγῇ εἰς τὸν ἐξαφανισμόν τῆς φυλῆς· φυσικὸν ἦτο νὰ καλλιεργῇ συστηματικῶς τὸν μαρμωρὸν τοῦ Ἑθνους.

Τὸ σκότος αὐτὸ μόνον ἓνα φῶς τὸ διέλυσε καὶ τὸ ἐξεμυδένισε· τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας!

Καὶ τοῦ φωτός αὐτοῦ προβολεῖς καὶ πάγχρυσα κάτοπτρα ἀνεδείχθησαν μερικοὶ ἅγιοι ἄνδρες, μὲ ζῆλον καὶ ψυχικὸν ἡρωισμόν, μὲ ἀγιότητα καὶ ὁρθόδοξον φρόνημα.

Ἡ προσφορά τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν συνιστᾷ μεγίστην καὶ ἀνεκτίμητον εὐεργεσίαν πρὸς τὸ Ἑθνος.

Χωρὶς τὴν πνευματικὴν αὐτὴν συμβολὴν τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν τὰ δύο μεγάλα θηρία, ὁ ἐξισλαμισμὸς καὶ ὁ ἐκδυτικισμὸς θὰ εἶχον κατασπαράξει τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ τότε οὔτε καρποφύλι θὰ κροτούσε, οὔτε ὁ χορὸς τοῦ Ζυλόγγου θὰ ἀπετέλει μέτρον θαυμασμοῦ τῆς Ἑλληνίδος, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ δλοκαντώματα τοῦ Σουλίου, τοῦ Μεσολογγίου, θὰ κατηύγαζον μὲ τὴν ἐκτυλωτικὴν τῶν αἰγλῶν τὸ πνευματικὸν στερέωμα τῆς οἰκουμένης, διὰ νὰ ἀποκαλύψουν τὴν ὁριμότητα τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών.

Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοὺς ἄνδρας!

Ὁ Αὐγουστος μᾶς ὑπενθυμίζει ἓνα τοιοῦτον καὶ μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν μᾶς πνευματικῆς γνωριμίας μὲ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς εὐεργέτας τοῦ Ἑθνους.

Κοσμάς ὁ Αἰτωλός!

Ἀπλούς, ἀγνός, αὐθόρμητος, ζηλωτής.

Δὲν ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ κοσμικοὺς τίτλους, ἐπιστημονικὰ κεφάλαια, κοινωνικὰ ἀξιώματα.

Ἦτο ἱερομόναχος! Ἡ γεννεαλογικὴ του ρίζα φθάνει στὸ χωριὸ Μέγα Δένδρον τῆς Αἰτωλίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπώνυμον Αἰτωλός! Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοί τοῦ κυρίου».

Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν περίπου μετέβη εἰς Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν ἀκμάζουσαν τότε σχολὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου. Μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς λειτουργίας τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς ὁ εὐσεβὴς νέος Κώνστας, ἔτοι ἐλέγετο τὸ κοσμικὸν του ὄνομα, μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Φιλοθέου. Ἐκεῖ ἐκάθη μοναχὸς μετονομασθεὶς εἰς Κοσμάν καὶ χειροτονήθη ἐν συνεχείᾳ ἱερομόναχος.

Ἡ σκέψις του ὁμῶς, ταχύτερος καὶ ἀδέσμευτος,

ἀνεχώρει ἀπὸ τὸν ἥσυχον καὶ οὐρανοφερεῖ Ἀθῶνα καὶ ὑπερίπτατο εἰς τὸν τόπον τῆς δυστυχίας καὶ τῶν συμφορῶν τῶν Ἑλλήνων.

Ἐσκέπτετο τὰ βάσανα, τὰς θλίψεις, τὰς περιπετείας τῶν σκλάβων· περισσότερο δμως τὸν ἀνησύχει ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τῶν Ἑβλεπε πολὺ καλὰ, ὅτι οἱ σκλάβοι χωρὶς θρησκείαν καὶ ἠθικὴν δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ψυχικὸ δυναμισμόν καὶ ἐπομένως δὲν μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιβίωσιν οὓς ὡς ἔθνος καὶ ὡς φυλὴ.

Τὸν ἱερόν του αὐτὸν πόθο τὸν ἐξομολογεῖται εἰς τοὺς κατέρας, παίρνει τὴν εὐλογία γιὰ τὴν ἱερὰ ἀποστολὴν του αὐτῇ. Γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος ζητεῖ σημεῖον· κάμνει προσευχὴ καὶ ἀνοίγει τὴν Ἁγία Γραφή· τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἱεροῦ βιβλίου φέρει τὸ βλέμμα του εἰς τὴν φράσιν «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος» (Α' Κορινθ. 10, 24).

Μετὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος μεταβαίνει εἰς Κωνσπολιν ὅπου λαμβάνει ἑγγράφον ἀδειαν ἀπὸ τὸν Πατριάρχοντα Σεραφεῖμ.

Καὶ νὰ τὸς! ἀσυνκράτητος καὶ ὑπόπτερος ἀετοὺς τρέχει εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα· δὲν ὑπάρχει πόλις, χωριό, ἀπόρσιτο σημεῖον ποὺ νὰ μὴ ἐδέχθῃ τὴν εὐλογία τῆς ἐπισκέψεώς του. Μέχρι τὸν μαρτυρικὸν του θάνατον, τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἀπὸ τοὺς τουρκαλβανοὺς τὸ 1779 (24 Αὐγούστου) εἰς τὸ Βεράτι ἐδίδασκε καὶ προέτρεπε.

Τὸ κήρυγμά του εἶχε βαθύτητα σκέψεως καὶ ἀπλότητα ἐκφράσεως. Π ὁ παντὸς ὁ λόγος του ἔχει πειθῶ· συγκλονίζει, διεγείρει. Εἶναι χριστοκεντρικόν! Ἐννοεῖται δὲν ἔχει τὸν ἄχρωμο τόνο τῶν συνήθων «χριστοκεντρικῶν κηρυγμάτων». Διαπνέεται ἀπὸ ὁρθόδοξον φρόνημα. Μὲ τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἐπιδιώκει τὴν ἠθικὴν ἀνάτασι καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀναγέννησι τῶν σκλάβων. Δὲν εἶναι σκοτεινός, οὔτε γεμάτος μῖσος καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους ἀκόμη. Θέλει νὰ συνδέσῃ τὸν Ἕλληνα μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἔχει ἀνάγκη καλῶν ἱερέων. Ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς τονίζει τὴν ἀξίαν τῆς ἱερωσύνης. Ἐλεγε τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸν «ἐγὼ, ἀδελφοί μου, ἡ γνώμη μου ἔτσι μὲ λέγει νὰ κάμω, ἐὰν ἀπαντῶ ἓναν παπᾶ καὶ ἓνα βασιλέα, μὲ φαίνεται εὐλογον, τὸν παπᾶ νὰ βάλω νὰ ἀθήσῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν βασιλέα» καὶ ἐὰν ἀπαντήσω ἓνα παπᾶ καὶ ἓνα ἄγγελον, πρῶτα θὰ χαιρετήσω τὸν ἱερέα καὶ ἔπειτα τὸν ἄγγελον». Συμβουλευεῖ αὐτοὺς, ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἱερεῖς, ὅτι πρέπει «νὰ εἶναι καθαροὶ ὡς ἄγγελοι».

Ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς θεωρεῖ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν μόρφωσιν, ὡς μέσον προσοικειώσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον. Δὲν εἶναι προγονόπληκτος, οὔτε θεωρεῖ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν μόρφωσιν ὡς σκοπὸν.

ΟΙ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ῥ' πὸ Ὀσιολογιωτάτου Ἀγορευτοῦ Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουσταίκα

Ἐπικειμένων τῶν «Παμπροτεστάντικων Συνεδρίων» τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Κηφισιάς καὶ τῆς Ρόδου, εἶχε δηλωθεῖ καὶ τονισθεῖ ἐπανειλημμένως καὶ κατακόρως μάλιστα, ἐξ ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων στομάτων, ὅτι: ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος—συμφώνως πρὸς ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας—δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ Συνέδρια ταῦτα δι' ἐκπροσώπων της, παρὰ μό-

διὰ τὸν χριστιανόν. Λέγει χαρακτηριστικῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν τῆς μορφώσεως «καλύτερον, ἀδελφέ μου, νὰ ἔχῃς ἑλληνικὸν σχολεῖον εἰς τὴν χώραν σου, παρὰ βρύσας καὶ ποτάμια· καὶ ὥσάν μάρτυς τὸ παιδί σου γράμματα, τότε λέγεται ἄνθρωπος. *Τὸ σχολεῖον ἀνοίγει τὰς Ἐκκλησίας· τὸ σχολεῖον ἀνοίγει τὰ μοναστήρια*». Εἰς ἄλλην περίπτωσιν δικαιολογῶν τὴν σύστασιν τοῦ αὐτῆν λέγει «καὶ ἂν δὲν σπουδίσῃς ἑλληνικὰ ἀδελφέ μου, δὲν ἡμπορεῖς νὰ καταλάβῃς ἐκεῖνα, ὅπου ὁμολογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας».

Ἀποτελεῖ διαστροφικὴν παρερμηνείαν τοῦ πνεύματος τοῦ Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ ἡ ἀντίληψις μερικῶν νεωτέρων, ὅτι, διήθεν, ὁ Κοσμᾶς «ἐγκρέμιζε ἑκκλησίαν» διὰ νὰ χτίσῃ σχολεῖα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι τὸ εἶδωλον τῆς Γνώσεως ἦτο Θεὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ὄχι ὁ Χριστὸς τοῦ Γολγοθᾶ.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Αἰτωλοῦ εἶχε καὶ τὴν μορφή κοινωνικῆς ἀφυστήσεως τῶν σκλαβῶν. Εἶδε τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλλήνος ὡς μίαν ἀρραγὴ ἐνότητα δόγματος καὶ ἡθους καὶ γι' αὐτὸ τὸ κήρυγμά του ἔχει τὴν πληρότητα αὐτὴ. Συνέστησε τὸν σεβασμὸ πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν καθιέρωσιν τῆς Κυριακῆς ἀργίας, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀγάπην καὶ ἄλλον ἐκείνον τὸ πλῆθος τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ἀρετῶν ποὺ πρέπει νὰ ἐκπηγάσουν ἐκ τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἀποδεικνύει εἰς ποίους ὀφείλει τὸ Ἔθνος τὸν ἀκατάβλητον δυναμισμόν του· ποιοὶ εἶναι οἱ εὐεργέται του.

Ἀποδεικνύει ἀκόμη τὴν ἀνορθωτικὴν ἀποστολὴν τοῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας.

Μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀνεκτίμητον προσφορὰν τοῦ Ἀθῶνος εἰς τὸ ὑπόδουλον γένος.

Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἀνήκει εἰς τὰς μεγάλας μορφάς, ποὺ ἔθεσαν τὸν λόγον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν ἀπεχαινῶσαν τὸν ἄνθρωπον μὲ στεῖρους βερμπαλισμούς.

Τὸ ἔργον του εἶναι ἀνάλογον μὲ τὸ ἔργον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς εἶναι ὁπλίτης τῆς ἀκαταμάχητου φάλαγγος τῶν πνευματικῶν διδασκάλων τοῦ γένους, εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ διάσωσις τῆς πίστεώς του.

Αἰτωλοὶ, Πηγάδες, Μηνιάται καὶ ἄλλοι εἶναι οἱ τολμηροὶ σκαπανεῖς, ποὺ ἀνέσθυσαν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς δουλείας τὸν νεώτερον Ἑλληνισμόν.

Αἰωνία καὶ μακαρία ἡ μνήμη τους.

νον διὰ λαϊκῶν θεολόγων καὶ τούτων ὡς ἀπλῶν παρατηρητῶν.

Πλὴν συνήλθε τὸ Συνέδριον τοῦτο ἐν Θεσσαλονίκῃ. Συνελθὼν δὲ ἐν τῇ Ρόδῳ τὸ ἕτερον Συνέδριον βλέπομεν ἐν αὐτῷ τοὺς «ἀγίους» Θεσσαλονίκης, Καβάλλας, Μυτιλήνης, Ρόδου, Κῶ κλπ. ὅλως δὲ ἰδιαιτέρως—*ἴσως τιμῆς ἐνεκεν*—ἐκ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, τὸν Τιτουλάριον Ἐπίσκοπον Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονα.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς «ἀγίους» Ρόδου, Κῶ, Θυατείρων κλπ. ἴσως εἴπη τις, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου—ἂν καὶ οὗτος εἶχεν ἀποστείλει ὡς ἐκπροσώπους του, τὸν Διευθυντὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλους, ὡς ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες—ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀγίους Καβάλλας, Θεσσαλονίκης καὶ Μυτιλήνης, μέλη ὄντας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αὐτῆς, δύναται νὰ εἴπη κανεὶς ὅτι δὲν ἐσιτάλησαν ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἐμπαιγμός, εἰρωνεία καὶ *«σιάνη σιά μάτια»* τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τῆς Ρόδου *«ἀπηγγέλθη προσευχὴ ἐκ μέρους τοῦ προεδρεύοντος δόκτορος Παῖτην»* (προτεστάντου) καὶ ἐν κατακλείδι τῆς προσευχῆς *«ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἀπήγγειλαν συγχρόνως τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν του γλῶσσαν»* (ἐφημερίς «Ἀκρόπολις» 20 Αὐγούστου 1959). Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ αἴθουσα τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, εἶχε μίαν ἀναπαράστασιν τῶν κατασκευαστῶν τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ.

Ἐνταῦθα ὅμως τοῦ λόγου γενομένου, προβάλλει εἰς ἕκαστον ὀρθόδοξον χριστιανὸν ἡ ἀπορία καὶ τὸ ἐρώτημα: *Ἀφοῦ οἱ παπιστᾶνοι καὶ οἱ πολλῶν μᾶλλον οἱ πέραν τούτων πολὺ προχωρήσαντες Προτεστάνται* εἶναι ἀπὸ χιλίων καὶ πλέον ἐτῶν ἀπεσχισμένοι ἐκ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως *αἰρετικοί*· οἱ δὲ Ἱεροὶ Κανόνες 10ος καὶ 45ος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὁ 33ος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου, καὶ ἄλλοι Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύουσιν ἐπὶ ποιῇ καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ τὴν συμπροσευχὴν τῶν ὀρθοδόξων μετὰ αἰρετικῶν *«ὅταν ἐν οἴκῳ συνῆλθῃται»*, μὲ ποίαν συνείδησιν οἱ θέλοντες ὀνομάζεσθαι ὀρθόδοξοι Ἕλληνες κληρικοὶ συμπροσεύχονται μετὰ τῆς «Πανσπερμίας» τῶν αἰρετικῶν Προτεστάντων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶναι τελείως ἄθεοι, *ὡς οἱ ἀρνούμενοι τὸ μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος* ἀντιτριαδικοὶ Σωκινιστοὶ, τοὺς ὁποίους ὄχι χριστιανοὺς ἀλλὰ «ἀντιχρίστους» ὀνομάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἀ-

γιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος (Καθ. Ἐπιστ. Α'. Κεφ. Β'. στίχ. 22);

Καὶ δὲν εἶναι ταῦτα πάντα ἐμπαιγμός τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληρώματος, ἀκούοντος ἐκ στομάτων ἀνωτάτων Κληρικῶν του, ὅτι: ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία δὲν πρόκειται νὰ μετασχηθῇ διὰ Κληρικῶν τῆς εἰς τὰ Προτεστάντικα Συνεδρία, καὶ εἰς αὐτὴν βλέποντος «*πλειάδα*» ὁλόκληρον Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν συνεδριάζοντων μετὰ τῶν προτεστάντων; Καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ διαβάξωσιν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι: «*εἰς ἐκτέλεσιν προγενεσιέρας ἀποφάσεως τοῦ Συν. βουλίου κατηργήθη Ἐπιτροπὴ ἐκ 14 ὀρθοδόξων καὶ 12 ἐτεροδόξων διὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου*»; (Ἐφημερίς «Βῆμα» 18 Αὐγούστου 1959) Ἀντιπροσωπεύονται δὲ εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸ 173! χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αὕτη εἶναι ἡ ΟΥΝΑ ΣΑΝΚΙΑ ἢ μᾶλλον ἡ Βαβυλωνίος συγκέντρωσις.

Σπουδαῖος Διδάσκαλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀμάρζων κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐπιγραφόμενῳ «Ἡ Θεία Μάστιξ» τὸν λόγον ποιούμενος περὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἑνώσιν τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Προτεστάντων, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ὅσοι ἀποδύονται εἰς τὸν τῆς ἑνώσεως ἁγῶνα ἢ φρεναπατῶνται ἢ ὀρμῶνται ἐξ ἰδιαιτέρων αἰτίων τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον. Τὰ πράγματα διτίθενται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μετὰ τὴν πρόσδοτον τοῦ χρόνου καὶ πᾶς περὶ ἑνώσεως λόγος πολιτικὴν πάντοτε ἢ θρησκευτικὴν λαμβάνει τὴν ἀφορμὴν! *Ὅταν ἀκούσωμεν δὲ ὅτι ὁ διαβόλος ἠνώθη μετὰ τὰ Ἀγγελικὰ τέγματα σωφρονοσθεῖς, τότε θὰ πιστεύσωμεν διὰ εὐληρίαν: ἐνωθήσονται καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι* (οἱ προτεστάνται) *μεθ' ἡμῶν!* Μεταξὺ τούτων καὶ ἡμῶν εἶναι ἀδύνατον ποτὲ νὰ γίνῃ ἑνωσις ἢ διάστασις εἰ μὴ τὴν ὁσὴ εἶναι ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ διαβόλου.

Περὶ σφόδρον πλησιάζουσιν οἱ Ὁθωμανοὶ, οἱ εἰδωολάτραι καὶ οἱ λοιποὶ κτισματολάτραι τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν θρησκευτικῶς ἢ ἢ Ἀγγλικανικὴ λεγομένη Ἐκκλησία, ἥτοι οἱ Διαμαρτυρόμενοι. Οἱ Ὁθωμανοὶ καὶ λοιποὶ μὴ χριστιανοὶ σέβονται καὶ τὴν Θεοτόκον Μαρίαν καὶ τοὺς Ἁγίους καὶ πολλάκις ζητοῦσιν ἀπὸ τοῦς ἡμετέρους Ἱερεῖς ἁγιασμόν, ἔλαιον ἀπὸ τὰς κανδήλας τῶν Ἁγίων κλπ... Ἐνῶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι «μόρφωσιν μόνον ἔχουσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» κατὰ τὸ γεγραμμένον. Διότι:

Δὲν παραδέχονται τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου καὶ δὲν ἀποδίδουσιν οὐδεμίαν ὑπεροχὴν εἰς Αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα ὑπὲρ πάντας καὶ πάσας Ἁγίους. Δὲν προσκυνοῦσι τὰς ἁγίας Εἰκόνας, τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον κλπ. Δὲν προσεύχονται κατ' ἀνατολὰς. Δὲν ποιοῦσι τὸ σημεῖον τοῦ Τίμιου Σταυροῦ καὶ δὲν κάμνουν γονυκλισίας ἢ μετανοίας λεγομένας. Δὲν παραδέχονται τὸ

Θεόπνευστον τῶν Οἰκουμενικῶν κλπ. ἱερῶν Συνόδων κλπ.

Καὶ Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ καὶ Γερμανοὶ παρ' ἡμῶν ἔλαβον τὴν θρησκείαν καὶ μεθ' ἡμῶν ἦσαν μέχρι τοῦ ἔτους 870, ὅτε ἀπελάκτισαν ὁ Πάπας ἐνεκα τῶν καινοτομιῶν του. Ἄν αἰσθάνθωσι ποτε τὴν πλάνην των, ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅθεν ἀπεφοίτησαν ἄνευ οὐδεμιᾶς παραιτήσεως. *Σύνοδοι καὶ ἡ λεγομένη ἑνωσις καὶ συζητήσεις δὲν ἀπαιτοῦνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου...* Παρ' ἡμῶν ἔλαβον καὶ ἀφηνίασαν. Θέλοντες δὲ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ πάτρια, *ἐν ἡμῖν μόνον ἐπιβάλλεται*, νὰ ἐξέλθωμεν δηλονότι πρὸς ὑπάντησιν των, ἅμα μάθωμεν ὅτι ἐπανέρχονται εἰς τὴν Πατρικὴν ἐστίαν...

Εἶναι γελοῖον διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν νὰ ζητῶνται Σύνοδοι δι' ἑνώσιν· γελοιωδέστερον δὲ νὰ νομίζεται ὅτι ὁ Διαμαρτυρόμενος δύναται νὰ ἀποπτύσῃ σήμερον τὰς ὁποίας ἔχει πρὸ χιλίων ἔτων ἤδη βλασφήμους δοξασίας, θεωρῶν ὡς δεισιδαιμονίαν καὶ τὰς ἁγίας Συνόδους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Πατέρας καὶ τὰς Παραδόσεις, καὶ τὰς Νηστείας καὶ τὰς ἐορτάς καὶ τὸ ἅγαμον τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Μοναχῶν καὶ αὐτὸ τὸ Μοναχικὸν Σχῆμα κλπ. κλπ.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ τοὺς Ναοὺς ἀδύτης ἔχει ἀνοικτοὺς πάντες, καὶ τὰς κολυμβήθρας πλήρεις ὕδατων· τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν αὐθορμήτως καὶ ἀπαρτηρητῶς οὐ μὴ ἐκβάλλῃ ἔξω. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται ἐπ' οὐδεμιᾶ περιετώσει νὰ διασελῇ οὐδὲ μέχρι κεφαλῆς τὰ ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ θεοὶ πατέρες αὐτῆς» Σελ. 127—131.

Πόσον δίκαιον εἶχε γράφων τὰ ἀνωτέρω ὁ ὀξυδερκέστατος ἐκεῖνος νοῦς καὶ ἅγιος αὐτὸς ἄνθρωπος! Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπαρτηρῇ πρὸς αὐτά, νὰ ἔλεγον καὶ νὰ ἐτόνιζον πρὸς τοὺς πάσης ἀποχρώσεως δογματικῆς Προτεστάντας οἱ σημερινοὶ Ἠγούμενοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ «*νὰ τοὺς κόψουν τὴν πύξιν*» ἀντὶ νὰ τρέχουν εἰς τὰ διάφορα ἐκτός καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος Συνεδριά των; Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχουσι κάποια ταυτότητα θρησκευτικῶν φρονημάτων καὶ ἀντιλήψεων ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνεσπούδαζον εἰς τὰ διάφορα Πανεπιστήμια των!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας ἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνη
ὑπερβυνοῦς ὁλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Ἡ θερησκευτικὴ ζωὴ τῶν Παραρτημάτων μας συνεχῶς ἀνδρίζεται. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὸ Παραρτημα Ἡρακλείου Κρήτης.

Ἡ Σελὶς τοῦ Βιβλίου

«Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου» (Ἀρχι)του Γαβριὴλ καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Διονυσίου).
Με ἀπερίγραπτον χαρὰν οἱ φίλοι τοῦ Πανορθόδοξου σεμνώματος τοῦ Ἀγίου Ὄρους εἶδον τὸ ἔργον τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Διονυσίου κ. Γαβριὴλ. Ἐν αὐτῷ ὁ γνωστός διὰ τὴν ὀρθόδοξον πνευματικότητα ἅγιος καθιγούμενος παραθέτει μὲ ἐνάργειαν καὶ γλαφυρότητα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Τὸ κείμενον δὲν ἔχει τὴν ξηρότητα ἱστορικοῦ ἀφηγήματος, διότι προβάλλει τὴν ζωὴν τῆς Μονῆς καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἐξέλιξιν καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον πραγματικότητα ὥστε ἀναγινώσκων τις αὐτὸ νὰ αἰσθάνεται εὐρισκόμενος εἰς αὐτήν. Τὸ βιβλίον εἶναι καὶ τεχνικὸν ἀνάγνωσμα, ἀλλὰ καὶ πολύτιμος ὁδηγὸς ἐπισκέπτου τοῦ Ἀγ. Ὄρους, ἀπαραίτητον ὡς ἐκ τούτου εἰς πάντα ὀρθόδοξον.

Τὸ Σόμπαν καὶ ὁ ἄνθρωπος στὴν Ἀμερικανικὴ φιλοσοφία. (Κωνστ. Καβαρνόυ. Διηρ. Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ κ.λ.π.)

Μία μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμεν τὴν διανοουμένην καὶ πνευματικὴν Ἀμερικὴν, παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ ἀνωτέρω βιβλίον, ὃπερ ἐξετάζει τὸ τόσον θεμελιακὸν θέμα, ὁ ἄνθρωπος ἐν συναρτήσει μὲ τὸν περιβάλλοντα κόσμον.

Πρόκειται περὶ κωδικοποιήσεως διαλέξεων τοῦ ἐπιφανοῦς ἐπιστήμονος κ. Καβαρνόυ.

Τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἐξέδωκε εἰς καλαισθήτους καὶ ὥραιας ἐκδόσεις ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἄριστος εἰς τὰς ἐκδόσεις Θεολογικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων Οἶκος τοῦ κ. Ἀλ. Παπαδημητρίου.

Θὰ πρέπει νὰ στολίσουν τὴν χριστιανικὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ὁρθοδόξου τὰ δύο αὐτὰ βιβλία. Καὶ τὰ δύο βιβλία διατίθενται ἀπὸ τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι).

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΕΚΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ

Με τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡρεμίας εἰς τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. διὰ τῆς ἐκδιώξεως τῶν ταραξίων ἐπανερχεται ἡ γαλήνη εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγώνος καὶ εἰς ὅλους τίθεται τὸ χρέος τῆς ἐντάσεως τῶν προσπαθειῶν μας γύρω ἀπὸ τὸν κοινὸν σκοπόν.

Ἄς κυττάξωμεν ὅλοι ἐμπρὸς συσπειρωμένοι γύρω ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κλήρου μας καὶ αποφασισμένοι νὰ περιφρουρήσωμεν τὸ πολυτιμότερον στοιχεῖον τοῦ ἀγώνος τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν πιστῶν συνεδήσεων.

Ἄς ἐνθυμούμεθα πάντοτε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν μας γίνεται διὰ νὰ διασφαλισθῇ αὕτη αὕτη ἡ καθαρότης τῆς πίστεως καὶ ἡ δυνατότης τῆς σωτηρίας μας.

Συνεπῶς οὐδεὶς δισταγμὸς πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν ἀδιάλλακτον ἀγῶνα μας, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθαρότητος αὐτῆς, ὅπως οὐδεὶς δισταγμὸς ὑπῆρξεν εἰς ὅλους τοὺς μάρτυρας τοὺς Ὁμολογητὰς τοὺς Πατέρας καὶ τὸ νέφος τῶν χριστιανῶν πὺν ἐχάρισαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν πίστιν του, πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ἐγκοσμίους ἀπολαύσεις καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν διὰ τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, τὸν ὅποιον οἱ ἀσθενεῖς μας ὅμοι σκῶνουν σήμερον, δὲν εἶναι μικρότερας σημασίας ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν καὶ κακοδόξων τοῦ παρελθόντος, δι' αὐτὸ καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι χρειάζεται ἐργήγορσις καὶ ἐπαγρύπνησις καὶ ὀρθόδοξον θάρρος διὰ νὰ διώκωμεν τοὺς λίκους μακρὰν καὶ νὰ περιφρουροῦμε τὴν ποίμνην τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ.

Ἄς κυττάξωμεν λοιπὸν τὰ πράγματα μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὀρθόδοξον πρῆσμα διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν καὶ τὴν σημασίαν τῆς ἐκδιώξεως τῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν αὐτῶν στοιχείων καὶ τὴν ὑποχρέωσιν πὺν ἔχομεν νὰ εἴμεθα πάντοτε ἐν ἐπιφυλακῇ διὰ νὰ περιφρουροῦμε τὴν Ἐκκλησίαν.

Δείκτης κινδύνου!

Στενάζουν ἀπὸ τὸ δυσῶδες βάρος τῆς ἐγκληματικότητος αἱ στήλαι τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων. Τὰ περισσότερα τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν ὀφείλονται εἰς τὴν ἐκρηξίν τοῦ ἡφαιστείου τῶν ταπεινῶν καὶ χυδαίων ὁρμῶν τοῦ ἀνθρώπου κτήνους. Οἰαδήποτε ὅμως καὶ εἴαν εἶναι τὰ αἷμα τῆς ἐγκληματικότητος, τὸ ἐγκλημα ἀποτελεῖ δείκτην κινδύνου, τὸν ὅποιον ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν. Δὲν ἀφίσθη οὐμὲν τοὺς παράγοντας τῆς ἐγκληματικότητος, ὑπογραμμίζομεν ὅμως τὴν ἀνησυχητικὴν ἀφορὰ εἰαν τῶν ἀνασταλτικῶν παραγόντων, ὡς εἶναι τὸ Σχολεῖον, ἡ Οἰκογένεια καὶ πρὸ παντὸς ἡ Ἐκκλησία!

ΚΩΣΜΑΣ ΔΙΤΩΛΟΣ

**Βίος, Προφητεία, Διδαχαί, Ἀκο-
λουθία.**

Ὡραία καὶ εὐχρηστος ἐκδοσις, ἐπιμελεῖα
Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτου.

Πωλεῖται εἰς «Πηγὴν Ὁρθοδόξου Βιβλίου».

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Παρήγορον σημείον

Ἀρκετὰ παρηγορεῖ ἡ διαπίστωσις, ὅτι μερὶς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου, ἴσως ὁλόκληρος, μὲ σαφήνειαν καὶ σταθερότητα ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς διαστολῆς μεταξὺ ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Π.Σ.Ε. (Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν). Οὕτω τὸ παλαιῖμα καὶ ἱστορικὸν περιοδικὸν «Τρεῖς Ἰεράρχαι» εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐν Κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπὸ Μιλήτου εἰς Ρόδον» καταδικάζει πάντα συγχρωτισμὸν μεταξὺ ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων θεμελιῶν ἀριστοτεχνικῶτα τὴν ἀκαταμάχητον ἐπιχειρηματολογίαν του εἰς τὸ γνωστὸν ἱστορικὸν περιοδικὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Μίλητον, ὅπου ἐκάλεισε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας εἰς συγκλητικὴν σύναξιν, διὰ τὰ τοὺς τούτῳ τὸν κίνδυνον τῆς θράσεως τῶν αἰρετικῶν, τοὺς παύσαντες ἀπεκάλεισε «λύκους βαρεῖς». Ἀλλὰ καὶ τὸ περίεργον περιοδικὸν «Ζωή» εἰς τὸ δι' ἀριθ. 2161)3-9-59 καὶ εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Π.Σ.Ε.» λέγει κατηγορηματικῶς: «Πρέπει ὅμως νὰ εἰπωμεν ἀπεριφράστως, ὅτι πέραν τῆς κοινωνίας ταύτης τῆς ἀγάπης, οὐδεμία ἄλλη κοινωνία πίστεως καὶ λατρείας εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων χριστιανῶν, εἰμὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πίστεως τῆς ἀρχαίας, ἀδιαιρέτου καὶ ἡνωμένης Ἐκκλησίας...». «Ἐκρηγξίς βόμβας δύνανται τὰ χαρακτηρισθῇ ἡ εἰδικὴ ἐκδοσις τῆς μαχητικῆς «Σπίθας» τοῦ ἀργύρου φρενιτωροῦ ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτου ἐναντίον τοῦ Συνεδρίου τῆς Ρόδου.

Ἐλπίζομεν μὲ ἀνάλογον τρέπον νὰ διετύπωσαν τὴν γνώμην των καὶ ἄλλα χριστιανικὰ περιοδικά.

Ἡ κατάστασις δικαιολογεῖ θετικὰς ἐλπίδας, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Μάρκου Ἐβρενικοῦ τῆς Ἐφέσου δὲν ἔσβησε καὶ ἡ φάλαγξ τῶν τέκνων τῆς ὁρθοδοξίας εἶναι ἐτοιμὰ καὶ πυκνὴ.

Πνευματικὸς ὁδηγὸς

Ἐκάστην Τετάρτην οἱ ἀναγνώσται τῆς φίλης «Βεῶντος», ἀλλὰ καὶ ὅσοιτο ἄλλοι ἔχουν τὴν μοναδικὴν εὐνυχίαν νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν πνευματικὴν ὥραιότητα καὶ νὰ εἰσπνέουν τὸ εὐεργετικὸν δέυνόνον τῆς ὁρθοδόξου ἀρθρογραφίας τοῦ ἀξιοτίμου κ. Κ. Μασασιᾶ. Ἀρθεῖς ὡς «ἡ Ἐξομολόγησις», «Κοσμῆς Αἰτωλός», «Ἰωάννης καὶ Ἀννα» κ.ἄ. παρέχουν τὸ δικαίωμα τοῦ χαρακτηρημοῦ τοῦ συντάκτου των ὡς πνευματικοῦ ὁδηγοῦ. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία εὐλογία Θεοῦ διὰ τὰ μὴ ἐκλείψῃ ὁ πνευματικὸς ἄγρος ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μίαν παράκλησιν θὰ ὑποβάλωμεν εἰς τὸν ὁρθόδοξον στοχαστὴν καὶ δημοσιογράφον: Νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἀρθρα αὐτὰ εἰς μικρὸν βιβλίον καὶ εὐχρηστα βιβλία, ὥστε ὁ πλοῦτος τοῦ ὁρθοδόξου στοχασμοῦ νὰ μετατοπίζεται ἀπὸ τὴν προχειρότητα τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν εὐεργετικὴν μονιμότητα τοῦ βιβλίου. Εἶναι αἶτημα χιλιάδων Ἑλλήνων τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προσέξῃ ὁ εὐσεβὴς σύγγραφεύς.

Ὁ λόγος τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας εἰς Ρόδον

Θαυμάσια ὁ ἐξοχότατος ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θεοσευμάτων ὑπουργὸς ἐτόνισε εἰς τὸ Συνέδριον Ρόδου τὴν ἀνάγκην τῆς στραφῆς πρὸς τὸν Χριστόν. Ἰδιαιτέρως συνεκίνησε ὁ τοιοῦτος τῆς ἀξίας τῆς ψυχῆς ἐναντι τοῦ σώματος καὶ τῆς θεραπείας τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ἀναγκῶν. Μὲ παρηγοίαν ἀπητήσε τὴν καταδίκην τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ ἔδωκε ὡς βᾶσιν ἐνωτικῶν σκέψεων «τὸ πνεῦμα καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Μῆδς Ἀγίας καὶ ἀρχαίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας». Ὁ λόγος του εἶχε μίαν εὐγενὴ πνευματικότητα δὲν εἶχε ὅμως τὸν παλμὸν τοῦ μαχητοῦ. Ἰσως τὸ ἀξιωματὸν τὸν ἀπῆτει τοιοῦτον λεκτικὸν σχῆμα. Ὑπεράνω ὅμως τῶν σκοπιματικῶν ἡ ἀλήθεια.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις.—Κάνιγγος 32

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10—9)28-8-59

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΣΕΩΣ

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καλεῖσθε ἅπαντες ὅπως τὴν 18 ν. ἡμ. 5 π. ἡμ. Ὀκτωβρίου 1959 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10.30 π.μ. προσέλθῃτε εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Σωματείου, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ὀμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἀθηνῶν ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 6, Ἀθήνας—ὅς ὁροφος προκειμένου ν' ἀκούσῃτε λογοδοσίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ νὰ ἐκλέξῃτε Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς.

Μὲ χριστιανικὴν ἀγάπην

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓ. ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Π. ΒΡΕΤΑΚΟΣ

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
ΠΑΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ

Ὁ Ταμίας
ΓΕΩΡΓ. ΚΑΒΟΥΡΙΑΝΟΣ

Τὰ Μέλη: Ἡλ. Ἀγγελόπουλος, Π. Κοσμάπουλος, Κων. Ζαχαρίας, Ἀντών. Ζούλιας, Γεώργ. Γκούμας, Κων. Κόμπος, Νικ. Πετρόπουλος, Στέφ. Λύκος, Ἀθ. Γεωκοστόπουλος, Ἀνδρ. Βαπορίδης, Δ. Λαμάσκος, Ν. Χειλαδάκης.

Εἰς Θῆβας

Τὴν παρομοιὴν τῆς Παναγίας, κλημάκιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοὺς πανοσ. Ἀρχιμανδρίτας Ἀνάκτιον Παπᾶν, Πρόεδρον Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, Ἀνάκτιον Παπᾶν (νεώτερον), Χρυσόστομον Κιοῦσην καὶ τὸν ἱερομ. Γρηγόριον Παπαβλάχον μετέβη εἰς Θῆβας διὰ τὰ παρενεσθῇ εἰς τὴν κηδεῖαν τῆς θύγατρὸς τοῦ κ. Κ. Τούτουζα, Χαϊδεμένης Κεπέκου. Ἡ ἀκολουθία ἦτο κατανυκτικωτάτη, ἔλαβε μέρος πλῆθος Θηβαίων, φίλων καὶ συγγενῶν. Θανάσιον καὶ συγκλητικὸν ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησε ὁ πατήρ Χρυσόστομος Κιοῦσης προκαλέσας δάκρυα καὶ ἀσυγκράτητον συγκίνησιν.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἀνώνυμος Κυρία κατέθεσεν εἰς τὸ Γεν. Φιλάντ. Ταμεῖον ὑπὲρ τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος 25 χρυσᾶς λίρας Ἀργιλίας εἰς μνήμην προσφιλούς της προσώπου.

— Ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ Σωτηρίου Κακούρη ἐκ τοῦ χωρίου Πυλαία Θεοφύλκης ἀπεστάλη πρὸς τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πατρὸς του.

ΤΗΝ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ (π.ῆ.) ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ἐορτάζει ὁ παρὰ τὸ τέρας Βοτανικοῦ Ἑρὸς Νεὸς τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων, Μηνοδόρας, Μητροδόρας, Νυμφοδόρας.

Ἀφ' ἐσπέρας βὰ ψαλμὴ κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας καὶ Θείου κηρύγματος.